

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESARESCU**REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU****ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
6 luni . . . . . 20 „
3 luni . . . . . 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, **CALEA RAHOVEI**—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Societatea de Patronajiu.—Discurs rostit de d-l Ch. Phérékyde, președintele societății de patronajiu, în ziua de 14 Noembrie 1910, cu ocazia inaugurării noului local al Azilului copiilor moralmente abandonată.

JURISPRUDENȚĂ :

Curtea de casație secția II: *Chiriac O. Bogdan: Despre delictul continui*, cu o *Notă* de d-l P. Vasilescu;

Tribunalul Dorohoi: *Froim Fischer, G. și C. Prilogeanu, dați judecății pentru că au contravenit la legea trustrurilor*.

Judecătoria Urbană Ocol. Pitești: *Sunt valabile cererile de investire și executare făcute de creditor atunci când se constată că fiind carte nu le-a semnat manu-propria?*

SOCIETATEA DE PATRONAJIU

DISCURS ROSTIT DE D-L CH. PHÉREKYDE, PREȘEDINTELE SOCIETĂȚII DE PATRONAJIU, ÎN ZIUA DE 14 NOEMBRIE 1910, CU OCAZIA INAUGURĂRII NOULUI LOCAL AL AZILULUI COPIILOR MORALMENTE ABANDONAȚI.

Înainte de toate, în numele nostru tutulor, aduce-vile noastre mulțumiri Alteței Sale Regale, care a bine-voit a înveseli cu prezența Sa atât de grațioasă, adunarea noastră. Mulțumim și membrilor guvernului cari au ținut a arăta, prin prezența lor, că recunosc marea importanță a operei Societății.

Alteță Regală,

Doamnelor și Domnilor,

Nu am pretențiunea de a face o lecțiune asupra utilității și a scopului Societății de Patronajiu. Astăzi aceste chestiuni sunt de obște cunoscute, și nu se mai discută. În toate țările civilizate ele sunt privite ca de cea mai mare importanță socială, și vedem în capul Societăților de Patronajiu în străinătate, personajii de cea mai mare importanță, și chiar Suverani. Nu voi avea nici temeințata de a vă obosi prin dezvoltarea într-un lung discurs, a detaliurilor organizării societății, detaliuri cari interesează mai mult pe cei cari sunt chemați a o administra. Ași dori numai să vă arăt în câteva cuvinte rezultatele obținute într-un timp așa de scurt, cu mijloace foarte restrânse, să vă explic binele ce s'a făcut, și mai

cu seamă cât de mare bine s'ar putea face de aci înainte, dându-se societății dezvoltarea ce ar trebui să aibă. Până aci inițiativa privată aproape singură a susținut această societate, afară de o subvențiune de 6000 lei pe an acordată de d-l Ministru de Interne, Președintele Consiliului de Miniștri și de mici ajutoare din partea Primăriei. Societatea n'a trăit decât din banii și contribuțiuni personale ale particularilor. Cred că voi putea demonstra că într'un mod imperios se impune ca guvernul să asigure existența societății și dezvoltarea ei, dându-i prin subvențiuni importante, puterea ce ar trebui să o aibă.

Vă aduceți aminte că la înființarea societății, statutele ei au prevăzut unei secțiuni cari să se ocupe de copii moralmente abandonăți, de liberații din închisori, pentru a li se găsi mijloace de a-și câștiga viața, de condamnații din închisori, de cerșetori și vagabonzi, de alienați. Acest program era prea mult întins pentru o societate la nașterea ei, și nici nu s'a putut executa în întregime lui din lipsă de mijloace. Numai secțiunea copiilor abandonăți și acea a liberaților din închisori au putut lucra, și mai cu seamă secțiunea copiilor abandonăți în care s'au concentrat toate mijloacele societății, pentru că reforma care se impunea cu mai mare urgență, era scăparea acestor copii. Nu ne vom ocupa dar, decât de secțiunea care a luat o dezvoltare oare care, precum veți putea constata astăzi.

La înființarea societății, sunt deabia trei ani, în Noembrie 1907, s'a adunat din darurile și subscripțiile particulare, o sumă de paruzeei și una de mii și câteva sute de lei. Aceasta era toată averea societății, în urmă a venit și subvențiunea acordată de d-l Prim-ministru de 6000 lei. Deși acest capital nu era mare pentru nevoile cari avea să le întâmpine societatea, totuși, multe lucruri s'ar fi putut face dacă zelul subscriturilor s'ar fi menținut cum era la început, însă a scăzut foarte iute. La această scădere a contribuit foarte mult o interpretare cu totul greșită, ce s'a dat legii care oprește pe magistrați de a participa

la administrația societăților de bine-facere. În urma acestei legi, mai toți magistrații, cari dânsii luase inițiativa fundațiunei Patronajului, și-au dat demisia. Zic, că această interpretare este greșită, că nici guvernul, nici Camera care a votat legea n'au avut un moment ideea de a opri pe magistrați de a plăti o cotizațiune la societățile de bine-facere, mai cu seamă la o Societate de Patronaj, care este eminentă în conformitate cu rolul magistraților. Ori cum ar fi, rezultatul astăzi a acestor scăderi și al acestor demisii este dezastruos pentru societate. Într'adevăr, dacă constatăm în darea de seamă a lucrărilor societății pe anul 1907 — 1908, că la acea epocă numărul fondatorilor și al subscrisorilor eră de 760, cari au dat suma de 41663 lei, astăzi numărul membrilor cari continuă a plăti, este de 178 cari dau 5000 lei. Să nu credeți că fac astăzi aceste destăinuri pentru a arunca un blam asupra celor ce s'au retras: fiecare este stăpân să facă ceea ce-i convine, dar este important să se știe de public cât s'au restrâns mijloacele societății și să se convingă că n'a putut face mai mult decât ceea ce sunteți chemați a constată astăzi.

Difficultatea cea mai mare pe care a întâmpinat-o societatea la începutul său a provenit din lipsa de local. Pentru a adună sub sprijinul său pe copii abandonăți trebuia să le ofere ce le lipsea mai mult, adică un adăpost. Acest adăpost nu putea fi decât o casă spațioasă cu încăperi mari, și puțină speranță eră de a o găsi cu 40.000 lei capital total. După multe stăruințe societatea obține dela Primar, d-l Vintilă Brătianu, localul fostei cazărni a guarzilor comunali de pe cheiul Dâmboviței; d-l Primar a binevoit a da și paturile necesare. Acest local, pe lângă că s'a dat numai vremelnicește eră și foarte defectuos. Pe lângă casă, copii nu aveau niciun teren liber, nici o curte, unde să poată face vre-o mișcare, unde să satisfacă nevoia ce simțeam într'un mod absolut de a da curs activității lor, și de a regăsi aerul liber în care erau obișnuiți a trăi până atunci. La aceste inconveniente se adăogau altele de altă natură, provenind din vecinătăți neplăcute, și în fine acest local nu comportă nici o dezvoltare posibilă pentru societate. În această grea poziție am avut norocul să găsim localul în care suntem astăzi și pe care d-l Stelniceanu a binevoit a ni-l cedă pentru suma de 39.000 lei. A da 39.000 lei pentru a cumpără o casă când nu ai decât 41.000, această operațiune a fost taxată de imprudență de multe persoane. Este cert că cumpărarea casei nu este singura cheltuială care trebuie prevăzută, mai trebuie multe altele: traiul zilnic, reparații absolut trebuincioase, plată de personal și altele care se înțeleg de sine. Cu toate acestea societatea, cu mult curaj (pot

să o zic, căci nu am luat eu personal această deciziune, ci comitetul de administrație), a cumpărat casa, și bine a făcut precum sunt sigur că veți spune și Domniile-Voastre când veți vedea rezultatele acestei cumpărări. Localul îl veți examina imediat. Veți vedea că deși nu este o casă zidită în vederea întrebuințării ce o are astăzi însă oferă, pe lângă câteva inconveniente secundare, principalele avantaje ce se cereau pentru societate. Suntem singuri în casa noastră, suntem proprietari și tot ce se face pentru îmbunătățiri este bine făcut. Casa este pe un loc imens, de care pot profita copii tot timpul cât nu sunt ocupați la lucru. Zidurile se pot dezvoltă pe acest teren într'un mod aproape nelimitat, de câte ori mijloacele dobândite de societate îi va permite de a se dezvoltă conform cu trebuințele ce se vor simți.

Rezultatul acestei transformări a fost imediat. Patruzeci copii găsesc astăzi în această casă nu numai adăpostul lor, dar ateliere suficiente pentru meseriile ce le învață. Copii având loc suficient pentru mișcările lor nu mai fug din asil; la început evasiunile erau nenumărate și foarte repetate.

Termin arătându-vă care sunt astăzi mijloacele societății și care ar fi trebuințele sale. Cheltuielile societății, pentru hrana zilnică, limitată la 40 bani de fiecare persoană mică sau mare din asil, pentru îmbrăcămintea, pentru lefurile personalului, cât de reduse, pentru plata anuităților la Creditul Funciar și la Banca Generală, care ne-a ajutat la plata casei, toate cheltuielile trec de 20.000 lei pe an. Ca venituri, societatea n'are decât subvențiunea de 6000 lei a Ministerului de Interne și 5000 lei din cotașiuni, restul d'abia se împlinește din munca copiilor, lucru foarte aleatoriu căci de multe ori comanda lipsesc, de și toată îmbrăcămintea și încălțăminta a 800 de copii ajutați de societatea Obolul, se confecționează de copii Patronajului. Am cerut și dela celelalte societăți, care îmbracă săraci, să ne dea clientela lor, dar până acuma nu avem decât o comandă făcută de Asilul Elisabeta și una de Patronajul din Brăila. Vedeți cât de preară și cât de aleatorie este existența Patronajului. Dar nu este aici răul cel mai mare. În această casă sunt 40 copii, și este peste puțină de a pune unul mai mult, fără a ne pune în conflict cu regulile de igienă și cu legile sanitare. Ce este 40 de copii pentru un oraș ca București, 150 și 200 locuri d'abia ar fi suficiente. Ni se rupe inima când vedem o sumă de copii tot așa de abandonăți ca acei pe care i-a adunat societatea, și pentru care nu putem face nimic. Pe fiecare zi suntem nevoiți să lăsăm pe strade copii abandonăți și să respingem în mod neuman cererile care ni se adresează. Aceasta este principalul motiv pen-

tru care facem un călduros apel atât la caritatea privată, cât și la ajutorul statului. Dacă fiecare Minister în atribuțiunile căruia intră susținerea unei asemenea opere, ca Ministerul de Justiție, Ministerul de Instrucțiune publică, care ne controlează mereu, Ministerul de Industrie și Comerț și chiar Ministerul de Finanțe, dacă Primăria, cea mai direct interesată, ar vota câte o subvențiune de 6000 lei, imitând exemplul dat de Ministerul de Interne, ar fi un ce neînsemnat în bugetele lor, și ar asigura pentru totdeauna existența și prosperitatea Patronajului.

Mă opresc aci, de și ar fi încă multe de zis, dar nu voi să abuzez de momentele Domniilor-Voastră. Nu pot însă să tac fără a împlini o datorie de conștiință aducând persoanelor care se ocupă de copii lauda care o merită.

D-l Zanfirescu, directorul asilului, și soția sa merită toată recunoștința noastră pentru modul cum înțeleg și cum își îndeplinesc misiunea, ocupându-se de copii zi și noapte, neperzându-i din ochi nici un minut, și unde meritul lor este mai mare este modul cum se poartă cu copii și cum au răușit să-i disciplineze, fără bătae, fără rele tratamente; disciplina astăzi este absolută. Asemenea trebuie să aducem mulțumirile noastre profesorilor care într'un mod gratuit predau lecțiile lor.

Ch. Phérékyde

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 3 Septembrie 1910

Președinția d-lui I. DUCĂ, consilier

Chiriaac O. Bogdan dat judecării pentru fals

Delict continuu. — Cazul când există asemenea delict. — Săvârșirea delictului de fals în înscrisuri în mod izolat și la diferite epoci. — Dacă acesta poate fi considerat delict continuu. (Art 125 și 40 din codul penal).

Nu poate să fie unitate morală în concepțiunea delicventului și nu poate fi considerat ca un delict continuu când delicventul săvârșește în mod izolat și la diferite epoci, în prejudiciul a diferiți creditori, falsificare de înscrisuri comerciale.

Deciziunea 2538/910. — Casată, după recursul făcut de d-l Procuror-general al Curții de apel Galați, deciziunea aceleiași Curți, s. II, No. 143/910, dată în proces cu C. Bogdan.

Curtea,

Ascultând raportul făcut în cauză de d-l consilier C. Marinescu, și

Pe d-l procuror N. Zamfirescu, în concluziuni, pentru casare.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat :

«Violaarea art. 125, 40 și 60 din codul penal.

«Curtea prin decizia No. 143/910 a condamnat pe Chiriaac Bogdan la 6 luni și o zi închisoare corecțională pentru fals comis în prejudiciul a diferitelor persoane, în conformitate cu dispozițiunile art. 125 din codul penal.

«Curtea ca să poată ajunge la această condamnare, a înălțurat art. 40 din codul penal, care fusese aplicat de tribunal motivând că falsurile săvârșite de inculpat constituiesc un delict unic, delict continuu.

«Or, în cazul de față, din toate actele de instrucțiune ce s'au

format, s'a constatat că inculpatul Chiriaac Bogdan a comis diferite falsuri, la epoci diferite și în prejudiciul a diferite persoane, a săvârșit un cumul de delict, care după dispozițiunile art. 125 și 40 din codul penal, se pedepesc cu maximum închisorii, și în caz de circumstanțe atenuante, conf. art. 60, al. 4, nu se poate coborî pedeapsa mai puțin de un an Curtea reducând pedeapsa la 6 luni și o zi închisoare, violează dispozițiunile art. 125, 40 și 60, alin. 4 din cod pen.

Având în vedere că se constată că Chiriaac O Bogdan a fost condamnat de Trib. R.-Sărat la un an închisoare corecțională pentru mai multe fapte de fals în scrisuri comerciale, făcându-se în contră-i aplicarea art. 125, combinat cu 40 și 60 din codul penal; că numitul făcând apel. Curtea de apel din Galați, prin decizia supusă recursului, a admis în parte apelul și l-a condamnat numai la 6 luni și o zi închisoare, înlăturând aplicarea art. 40 din codul penal, pentru motivul că deși inculpatul a falsificat în mod izolat și la diferite epoci semnătura cunatului său Alois Tetter, însă aceste falsificări n'au fost făcute de cât într'un anume scop determinat, acela de a-și putea conduce comerțul înainte, așa că delictul comis este continuu, iar nu mai multe delict;

Considerând că nu poate să fie unitate morală în concepțiunea delictului și nu poate fi considerat ca un delict continuu, când delicventul săvârșește în mod izolat și la diferite epoci, în prejudiciul a diferiți creditori, falsificare de înscrisuri precum se constată c'a săvârșit inculpatul Bogdan;

Că, deci, inculpatul săvârșind mai multe delict, aplicarea art. 40 din codul penal trebuia să se facă de Curtea de apel și nefăcându-se s'a violat acest text de lege, precum și art. 125 și 60 din codul penal, întrucât Curtea cu aplicarea tuturor acestor articole nu se putea coborî la pedeapsa de 6 luni și o zi ce a dat inculpatului;

Că de aceia motivul de casare este întemeiat ;
Pentru aceste motive. Curtea casează, etc.

NOTĂ. — Legea nu vorbește în chip expres despre infracțiunile instantanee și continui. Practica judiciară a pus în discuție această idee, ea este creatarea acestei specii de infracțiuni. În urmă doctrina a raționalizat starea de fapt formulând reguli, precizând criteriile de călăuzire în analiza faptelor.

La ce se reduce, în esență, teoria infracțiunilor instantanee și continui? Autorii susțin, că infracțiunile instantanee se îndeplinesc odată cu săvârșirea faptului, pe când cele continui reclamă nu numai faptul, dar și prelungirea lui în timp. În acest din urmă caz pare că actul culpabil se repetă, identic cu el însuși, în mod natural, constituind o stare, formând o continuitate fizică. Infracțiunea continuă nu se poate închipui fără această repetire, noțiunea duratei fiind un element constitutiv al său.

Ca pildă tipică de infracțiune instantanee se dă: furtul, omuciderea. Consequent cu principiul, fără a mai asocia în minte noțiunea timpului, prin simpla sustragere a lucrului, prin suprimarea vieții altuia, în condițiunile determinate de lege, infracțiunea se înfăptuiește.

Pentru infracțiunile continui se dau ca exemplu: arestarea ilegală și portul de decorațiuni fără drept. În această împrejurare nu este destul să-mi anin de haină o clipă decorațiuni, să arestez un mo-

ment o persoană, ci trebuie să port decorațiunile, să țin pe acea persoană arestată mai multă vreme. Și cu cât taptul se prelungeste, cu atât el și împrejurările ce-l înconjură devin mai grele.

Doctrina, dorind a lămurii chestia, merge mai departe formulând criteriile pentru deosebirea acestor infracțiuni. Așa, de pildă, unii autori iau ca punct de călăuzire definiția infracțiunii dată de legiuitor. Analizând textul legii — susțin acești autori — cineva poate să-și facă o idee, dacă este vorba de o infracțiune instantanee, sau continuă. Pentru furt, de exemplu, legea cere pur și simplu ca element constitutiv sustragerea lucrului, nu reținerea lui; pe când portul de decorațiuni consistă în faptul de a purta mai multă vreme decorațiuni fără drept.

Alți autori iau ca criteriu durata timpului. Dacă faptele — zic ei — sunt deosebite, dacă între ele s'a strecurat un interval de timp, este vorba de mai multe infracțiuni instantanee; și din contra, dacă între fapte există o continuitate, o unitate în timp, ele constituiesc o infracțiune continuă.

Cum s'a născut teoria infracțiunilor instantanee și continui, la ce nevoie răspundea această teorie în vechiul drept penal, critica și contravensele la care ea a dat naștere în dreptul penal modern, toate aceste chestii le-a tratat cu o competență de maestru, d-l profesor Tanoviceanu într'o notă din *Curierul Judiciar* No. 60 din 1904.

Este important să vedem acum în ce chip s'au pronunțat instanțele judiciare în această chestie? Jurisprudența noastră — după cunoștința ce avem — s'a pronunțat în trei afaceri mai importante în această privință. În 1896 Casația a hotărât, că cesțiunea de a se și dacă mai multe infracțiuni sunt instantanee sau continui, intră în căderea instanțelor de fond, fiind o chestiune de fapt. În ședința însă dela 13 Aprilie 1904, judecând o afacere de tănuire, Casația a revenit asupra acestei păreri. Această din urmă idee o vedem consfințită și în decizia pe care o adnotăm.

Se pune însă următoarea întrebare: poate Inalta Curte de Casație să se scoboare din sfera dreptului pur în domeniul faptelor? Pentru unitatea, pentru armonia ce trebuie să existe în aplicarea și interpretarea legii, când este vorba a se da faptelor o calificare legală, credem, că Inalta Curte poate să facă aceasta. Altfel ar rămâne fără censură o mulțime de erori grosiere și denaturări de fapte ale instanțelor de fond.

Având a se pronunța în spețe, în care se punea chestia infracțiunilor continui, jurisprudența a împărțit în principiu întreaga teorie susținută de doctrină; în practică însă se observă, că o aplică cu multă circumspecție, inclinând a califica mai de graba faptele drept infracțiuni instantanee.

În afară de infracțiunile continui doctrina mai face o distincțiune de nuanță. Este vorba de in-

fracțiuni colective. Ce sunt aceste infracțiuni? Cum iau naștere ele în fapt? Să presupunem, că cineva având nevoie de 10 stânjeni de lemne să hotărăște să-i fure dintr'o pădure. Ne putând însă a-1 lua dintr'odată îi sustrage treptat. Sau alt exemplu: cineva având nevoie de 100 de saci de făină, îi fură dintr'un depozit. Cantitatea de făină fiind prea mare, o ia succesiv. În aceste spețe doctrina face următoarele observațiuni: din împrejurarea cum s'au săvârșit ambele infracțiuni, este incontestabil, că sunt mai multe fapte distincte; de oare ce ele s'au săvârșit însă sub înrăurirea unei hotărâri, unui scop unic, această unitate morală, această unitate de concepție unifică faptele constituind o singură infracțiune.

Instanțele judiciare când sunt chemate să se pronunțe în aceste spețe confundă infracțiunile continui cu cele colective. Inalta Curte de Casație atât în ședința dela 13 Aprilie 1904, cât și în aceea de la 10 Septembrie 1910, trebuia să se pronunțe în chestia infracțiunilor continui, de oare ce această chestiune se pusese în discuțiune în instanță. Totuși, Inalta Curte discutând chestia infracțiunilor continui alunecă, în considerantele sale, pe panta teorii infracțiunilor colective, zicând: «nu poate fi unitate morală în concepțiunea delictului și nu poate fi considerat ca un delict continuu când delictul săvârșește în mod izolat și la diferite epoci, în prejudiciul a diferiți creditori falșificare de inscrișuri comerciale». Iar în ședința de la 13 Aprilie 1904 zicea: «deși nu există o continuitate materială, însă din existența unității în concepțiune se deduce unitatea în acțiune și, deci, fiind o unitate morală, aceste diferite infracțiuni constituiesc un delict unic, delict continuu».

Sau, în teoria infracțiunilor continui am văzut că nu se vorbește de fapte distincte, de unitate morală; aci avem un singur fapt, care se continuă în timp. În această spețe n'avem nevoie, ca la infracțiunile colective, să recurgem la ficțiunea unității morale pentru a deduce unitatea acțiunii, de oare ce unitatea infracțiunii reese din unitatea fizică a faptului prin prelungirea lui materială în timp. Și dacă instanțele judiciare împărțasesc fără rezervă doctrina, buna logică juridică reclamă s'o aplice în fapt cu toate nuanțele ei.

În afară de aceste observațiuni, decizia pe care o adnotăm este bine motivată.

Ploesti 15 Noembrie 1910

P. VASILESCU

Licentiat în filozofie, doctor în drept din Paris, avocat

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DORHOI

Audiența dela 28 Septembrie 1910

Președinția d-lui I. I. LICIU, judecător

Sentața corecțională No. 1643

From Fischer, G. și C. Prilogeanu, dași judecâți pentru că au contravenit la legea trusturilor

Legea contra trusturilor din 12 Aprilie 1908, pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii. — (Art. 3).

Când instanța civilă, sesizată pe cale principală pentru anularea unui contract de arendare, făcut în contra dispozițiilor legii pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii, a declarat nul acel contract ca fiind făcut în fraudă legii, sau ca simulat, ori prin persoană interpusă, instanțele co-reeționale sesizate mai în urmă pentru reprimarea faptului, nu mai au nevoie să constate din nou că actul incriminat a fost și simulat, sau făcut în fraudă legii, ori prin persoană interpusă, ci numai să aplice conveniențelor pedeapsa prevăzută de acea lege (Art. 3).

Tribunalul deliberând,

Având în vedere acțiunea publică deschisă prin re-
chizitorul introductiv No. 4666/910, al d-lui procuror de pe lângă acest tribunal contra lui Froim Fischer, Gh. Prilogeanu și Constantin Gh. Prilogeanu, pentru faptul prevăzut de art. 3 din legea pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii ;

Asupra probei cu martori cerută de inculpați în apărare și acea subsidiară a d-lui procuror, ca în cazul când se va admite inculpaților această dovadă să i se admia și d-sale martori în combatere. cereri pe care tribunalul prin jurnalul cu No. 5355/910, le-a unit cu fondul, ca pentru după ce va asculta concluziunile puse de d-l procuror, în susținerea inculpării și întâmpinările inculpaților, să decidă în cunoștință deplină a cauzei, dacă dovada cerută este utilă ;

Având în vedere concluziunile d-lui procuror și actele din dosarul acestui tribunal cu No. 1502/900 și acele din dosarul Curții de apel Iași, sub No. 362/909, la care s'a referit, precum și obiecțiunile și întâmpinările inculpaților, Tribunalul găsește că are insuficiente mijloace pentru a-și forma convingerea într'un sens, sau în altul, adică de culpabilitatea sau inculpabilitatea inculpaților și în consecință, respinge proba cu martori, cerută de inculpați, ca inutilă.

In fond :

Având în vedere că din concluziunile d-lui procuror, acele ale inculpaților și actele din dosarul tribunalului și a Curții de apel la care s'au referit, să stabilește în fapt următoarele : La 12 Aprilie 1908, data punerii în aplicare a legii pentru încurajarea dreptului de a ține în arendă moșii care dispune prin art. 1 că «Nimeni nu poate singur sau în asociațiune cu alții direct sau sub orice formă sau denumire prin preprși sau prin persoane interpusă lua în arendă sau exploata ca arendaș de cât o moșie oricare i-ar fi întinderea, sau mai multe moșii a căror întindere însă să nu fie mai mare decât 4000 hectare cultivabile» ;

D-nii Froim Fischer și Gh. Prilogeanu aveau luate cu arendă mai multe moșii în întindere mai mare de 4000 hectare cultivabile și a căror contracte cu dată certă fiind în executare la promulgarea legii urmau ca mai târziu să beneficieze de dispozițiunile art. 4 și 5 făcând cunoscut proprietarilor holărirea de a se desființa contractele la data indicată de art. 4 ;

Din toate aceste moșii nu intra în categoria prevăzută de art. 4 și 5 moșia Trestiana cu Strachova, luată în arendă de Froim Fischer și Gheorghe Prilogeanu de la d-l Al. Calimachi, în calitate de procurator al d-nei Zenaida Calimachi prin contractul de arendare autentic de Tribunalul Ilfov, secția de notariat, sub No. 11338/906, de oare ce arenda acestei moșii conform stipulațiunilor din contract urma să înceapă dela 23 Aprilie 1909. Punerea deci în executare a contractului de arendă a moșiei Trestiana cu Strachova, nefiind posibilă nici până măcar la 23 Aprilie 1912, de oarec nu era o prelungere sau reînnoire de contract, după cum cere art. 4 din lege, arendașii Froim Fischer și Gh. Prilogeanu prin actul sub semnătură privată intitulat act de cesiune,

transcris la Tribunalul Dorohoi sub No. 1128 din 16 Iulie 1908, cedează contractul lor lui Constantin Prilogeanu fiul lui Gheorghe Prilogeanu ;

La 31 Iulie 1908, d-l procuror al Tribunalului Dorohoi, conformându-se dispozițiunilor art. 2 din legea pentru mărginirea drepturilor de a ține în arendă moșii, cere d-lui președinte al Tribunalului Dorohoi, prin adresa No. 5266/908, ca față cu probele și presunțiunile aduse atât în urma cercetărilor făcute la parchet și acele ce le va expune în instanță, tribunalul să constate, că așa zisul act pentru cesiunea drepturilor de arendași a moșiiilor Trestiana cu Strachova, încheiat între Gh. Prilogeanu, Froim Fischer și Const. Gh. Prilogeanu este simulat și să-l declare ca inexistent, constatând în același timp de nul și de nul efect în temeiul art. 2 din legea menționată și contractul de arendă a moșiei Trestiana cu Strachova, încheiat între d-nii Alex. Calimachi în calitate de procurator a proprietarei d-nei Zenaida Calimachi cu Froim Fischer și Gh. Prilogeanu ca arendași, de oarec acești din urmă se găsec în cazul prevăzut de art. 1 din sus citata lege, având fiecare în arendă mai multe moșii cu o întindere care trece peste 4000 hectare cultivabile. D-l președinte al tribunalului Dorohoi, în urma debaterilor contradictorii urmate între d-l procuror al acestui tribunal și Froim Fischer, Gh. Prilogeanu și Constantin Gh. Prilogeanu, reprezentați prin procuratori, prin sentința cu No. 84 din 1909, admite cererea făcută de d-l procuror și constată de nul și de nul efect în întregimea lui contractul de arendare autentic de Tribunalul Ilfov cu No. 11338/906 și transcris la Tribunalul Dorohoi sub No. 2016/906, prin care d-l Alex. Calimachi în calitate de procurator al mamei sale Zenaida Calimachi, arendaș d-lor Gh. Prilogeanu și Froim Fischer moșia Trestiana cu Strachova pe interval dela 23 Aprilie 1909 până la 23 Aprilie 1917. Constată de asemenea de nul și de nul efect actul de cesiune intervenit între Froim Fischer și Gh. Prilogeanu cu Const. Gh. Prilogeanu, prin care se cedează acestui din urmă contractul de arendare sus menționat ;

În contra acestei sentințe a Tribunalului Dorohoi, Froim Fischer, Gh. Prilogeanu și Const. Gh. Prilogeanu, fac apel și abia la 22 Maiu 1909, după ce se funcționase apelul făcut de Const. Prilogeanu cu acel făcut de Froim Fischer și Gh. Prilogeanu, care a fost introdus la 16 Aprilie 1909, Froim Fischer prin petiția adresată d-lui președinte al Curții de apel, secția II-a, declară că și retrage apelul, declarațiune de care Curtea ia act prin procesul-verbal No. 1055/909, astfel că dela această dată nu se mai prezintă ca apelanți înaintea Curții de cât Gh. și Const. Prilogeanu. Curtea de apel din Iași, secția II-a, în urma debaterilor contradictorii urmate între d-l procuror-general al Curții cu apelanții Gh. și Const. Prilogeanu și procuratorul d-lui Alexandru Calimachi, proprietarul moșiei, prin decizia cu No. 150 din 25 Noiembrie 1909, constatând că față, cu dispozițiunile art. 1 și 2 din legea pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii, contractul pentru arendarea moșiei Trestiana cu Strachova autentic de Tribunalul Ilfov, secția de notariat sub No. 11338/906, a devenit nul și de nul efect, chiar în puterea zisei legi, intrată în aplicare la 12 Aprilie 1908, iar în ce privește actul intitulat «cesiune», transcris la Tribunalul Dorohoi sub No. 1128/908, Curtea constată în unanimitate că acest act este un nou contract de arendă iar în majoritate că acest act este simulat, Constantin Prilogeanu figurând numai în aparență ca arendaș al moșiei Trestiana cu Strachova, servind de interpus al părintelui său Gh. Prilogeanu în scop ca prin această interpunere, să se poată fraudă legea pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii, întru cât exploata tot ca arendaș mai mult de 4000 hectare cultivabile, respinge ca neîntemeiate ambele apeluri, interjectate de Gh. și Const. Prilogeanu, contra sentinței Tribunalului Dorohoi cu No. 84/909 și în contra acestei decizii de astă dată numai Const. Prilogeanu făcând recurs la Inalta

Curte de casație și justiție, secția I, prin decizia No. 329/909, a respins recursul, astfel încât decizia Curții de apel amintită a rămas definitivă și executorie La 9 August a c., d-l procuror al Tribunalului Dorohoi, prin rechizitorul introductiv cu No. 4666, a deschis acțiune publică înaintea acestui tribunal, contra lui Froim Fischer, Gh. Prilogeanu și Const. Gh. Prilogeanu, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 3 din legea pentru mărginirea dreptului de a ține moșii în arendă, întru cât au contravenit art. 1 și 2 din menționata lege;

Având în vedere că, din cele expuse rezultă că s'a stabilit printr-o hotărâre judecătorească, rămasă definitivă, că în contractul de arendă constat prin actul intitulat «act de cesiune» și transcris în registrul Tribunalului Dorohoi la No. 1128 din 16 Iulie 1908, Constantin Gh. Prilogeanu figurează numai în aparență ca arendaș al moșiei Trestiana cu Strachova, servind de interpus al părintelui său Gh. Prilogeanu, în scop ca prin această interpunere, să se poată fraudă legea pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii, lege care împiedică pe Gh. Prilogeanu de a mai exploata ca arendaș și această moșie întru cât exploata ca arendaș o întindere mai mare de 4000 hectare cultivabile;

Considerând că dacă este necontestat că după principiile generale admise și consacrate de doctrină și jurisprudență în dreptul comun, cele judecate în civil nu au nici o influență asupra penalului, adică autoritatea lucrului judecat în civil, nu poate fi invocată cu succes în penal. Credem că în materia în care ne aflăm, aceste principii nu-și au aplicațiunea, și aceasta rezultă atât din întreaga economie a legii pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii și în special din combinațiunea art. 2 care sună : «Orice contract de arendare, precum și orice act sau convențiune sub orice denumire, ascunzând un contract de arendare care ar trece peste această mărginire (cea de 4000 hectare cultivabile) este în întregime nul și de nul efect. Nulitatea e de ordine publică, ea va fi constatată de justiție din oficiu, sau după cererea oricărei părți interesate ori a Ministerului Public de pe lângă tribunalul situațiunei imobilului arendaș cât și din art. 3 care dispune: Cel ce va contraveni, în orice mod acestei prohibițiuni, precum și cel ce-și va da serviciul său, ori va împrumuta numele pentru a se eluda această prohibițiune se vor pedepsi, etc.»;

Prin urmare, îndată ce se va fi constat judecătorește pe orice cale că cineva a contravenit dispozițiunilor prohibitive a acestei legi, instanța penală va fi chemată a aplica contravenienților pedeapsa edictată de lege;

Dar aceasta rezultă mai cu seamă din scopul ce a urmărit legiuitorul, prin elaborarea acestei legi, căci această lege «fiind dintre acele cari completează seria de măsuri luate pentru a îmbunătăți soarta populațiunei noastre rurale și a da astfel țării întregi o dezvoltare economică mai sănătoasă, mai sigură și mai pașnică», după cum se explică de d-l raportor al acestei legi în raportul său adresat Adunării Deputaților, legiuitorul cunoscând desigur spiritul aceloră, în contra cărora această lege se îndreaptă, a căutat ca dispozițiunile prohibitive a acestei legi, pentru a nu rămănea platonice, să fie sancționate prin pedeapsă și iată în această privință ce se zice în expunerea de motive a legii : «Sancțiunea cu care se garantează respectarea acestei mărginiri este îndoită : pe de o parte nulitatea contractului de arendă în întregime și pe de altă parte pedepse penale și în contra arendașului care va fi înfrânt prohibițiunea legii și în contra aceluia care își va fi prestat serviciul său, își va fi împrumutat numele pentru a se eluda legea». Iar mai departe, expunerea de motive zice : «Nulitatea contractelor cari ar depăși mărginirea cuprinsă în lege, va putea fi constatată de justiție, fie pe cale principală în urma unei acțiuni pornită de părți sau de Ministerul Public, fie în mod incidental, ca ocaziunea judecării delictului de către instanțele corecționale». Prin urmare, rezultă din aceste considerațiuni

că intențiunea legiuitorului a fost a decide, că atunci când instanța corecțională va fi investită cu întreaga afacere să se pronunțe atât asupra nulității contractului, cât și asupra pedepsei ce urmează a se aplica contravenienților, iar în caz când justiția ar fi sesizată pe cale principală numai pentru anularea contractului și hotărând anularea pentru că s'au înfrânt unele din dispozițiunile prohibitive ale legii, precum e în speță, ea în contractul nou de arendă a moșiei Trestiana cu Strachova, Constantin Prilogeanu nu este realul arendaș al acestei moșii, ci numai interpusul părintelui său Gh. Prilogeanu, care numai avea dreptul de a exploata și această moșie, ca arendaș; odată această constatare făcută, instanțele corecționale numai sunt chemate decât a aplica contravenienților pedeapsa, altfel, scopul legiuitorului de a aplica contravenienților o îndoită pedeapsă acea a anulării contractului, cât și pedeapsa penală, nu ar putea fi atins, căci dacă ar trebui ca instanțele corecționale sesizate după terminarea judecării afacerii în civil, cum e cazul nostru, să stabilească din nou simulațiunea, interpunerea sau fraudă și neconstatând-o, să nu aplice pedeapsa contra aceloră ce instanțele civile le anulează contractul, tocmai pentru motivul că constatase simulațiunea, interpunerea sau fraudă legei, s'ar putea întâmpla să ne găsim într-o situație bizară, că deși un contract anulat de instanțele civile, pentru că cei ce au luat parte la încheierea lui, au contravenit dispozițiunilor prohibitive ale legii pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii, totuși, acelor contravenienți, să nu li se aplice și a doua pedeapsă, acea penală, edictată de art. 3 din lege, ceace credem că nu e admisibil;

Prin urmare, credem că întrucât printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, s'a constat, că în contractul de arendă încheiat prin actul intitulat, «act de cesiune» Constantin Gh. Prilogeanu figurează numai în aparență ca arendaș al moșiei Trestiana cu Strachova, servind de interpus al părintelui său Gh. Prilogeanu, în scop ca prin această interpunere, să se poată fraudă legea pentru mărginirea dreptului, de a ține în arendă moșii, instanțele corecționale, nu mai sunt chemate de a statua din nou asupra acestei interpuneri și fraudă a legii, ci numai de a se pronunța asupra acelei de a doua pedepse, acea edictată de art. 3 din lege în ceace privește de sigur, numai pe acești doi contravenienți, în privința cărora Curtea de apel, prin deciziunea sa a constat că au fraudat legea, rămânând ca în privința celui de al treilea inculpat în privința lui Froim Fischer, asupra căruia Curtea de apel nu a statuat și nu a constat că și el a contravenit vreunei dispozițiuni prohibitive a legii, să cerceteze dovezile ce i s'au adus și numai în cazul când s'ar dovedi că și acest inculpat a contravenit într'un mod oarecare prohibițiunilor legii, să i se aplice pedeapsa arătată de art. 3 din lege, în cazul însă, când s'ar admite că și în privința inculpaților George și Constantin Prilogeanu și în această materie specială urmează a se aplica principiile generale de drept, după care autoritatea lucrului judecat în civil nu are nici o influență asupra penalului și, prin urmare, în privința acestor doi inculpați, instanțele corecționale sunt ținute și ele, independent de ceia ce s'a hotărât în civil, să constate fraudă legii, pentru ca în urmă numai să poată aplica pedeapsa, să examinăm împrejurările de fapt și presupunțiunile ce s'au adus în stabilirea inculpaților precum și obiecțiunile și întâmpinările făcute de acești din urmă;

Având în vedere că aceleași împrejurări de fapt și prezumțiuni, care au fost aduse înaintea Onor. Curții de apel din Iași, secția II și în baza cărora onorata Curte și-a format convingerea deplină că în contractul de arendă, a moșiei Trestiana cu Strachova intitulat «act de cesiune» și transcris la Tribunalul Dorohoi sub No. 1128 din 16 Iulie 1908, Constantin Gh. Prilogeanu figurează numai în aparență ca arendaș al acestei moșii, servind de interpus al părintelui său Gh. Prilo-

geanu, în scop ca prin această interpunere să se poată fraudă legea, hotărând pentru aceste motive anularea acestui contract, sunt aduse și astăzi înaintea tribunalului ca instanță corecțională, cerându-se ca pe baza acestor probe tribunalul să decidă că toți acești trei inculpați au contravenit dispozițiilor prohibitive ale legii, pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii și în consecință a se face în contra lor aplicațiunea art. 3 din această lege;

Având în vedere că aceste constatări de fapt netăvădute sunt:

1. Inculpații Froim Fischer și Gh. Prilogeanu, luase în tovarășie în arendă în anul 1906, moșia Trestiana cu Strachova, proprietatea d-nei Zenaida Calimachi, pe un period de 8 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1909 și cu o arendă anuală de 90000 lei.

Cum la 12 Aprilie 1908, data punerii în aplicare a legii, pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii, ambii arendași se găseseră în prevederile art. 1 a legii, având fiecare în exploatare moșii care treceau peste limita de 4000 hectare și prin urmare, numai puteau beneficia de acest contract, în loc să facă cunoscut proprietarei, în termenul prevăzut de art. 5 din lege, prin mijlocirea portierilor desființarea acestui contract în temeiul legii, dându-i pentru a beneficia și mai departe de acest contract, la 16 Iulie 1908 prin urmare posterior legii, printr'un act sub semnătură privată intitulat «act de cesiune», act la care iau parte d-l Al. Calimachi ca procurator al proprietarei, Froim Fischer și Gh. Prilogeanu ca arendași acești din urmă declară că cedează contractul lor de arendă lui Constantin Prilogeanu fiul lui Gh. Prilogeanu, pe preț de 500 lei, cesiune la care consimte și proprietarul;

Având în vedere că acest act intitulat «act de cesiune», Curtea de apel din Iași, prin deciziunea amintită a decis și în privința acestui punct, nu poate fi discuțiune că este lucru judecat, că este un non contract de arendă, ascuns sub acest titlu;

Având în vedere că din împrejurarea că inculpații Froim Fischer și Gheorghe Prilogeanu nu și-au manifestat printr'o încunoștințare, făcută prin portierii proprietarei, în termenul prevăzut de lege, intențiunea lor de a desființa contractul, rezultă că dânsii aveau tot interesul de a beneficia mai departe de acest contract și căutau modul de a eluda legea, mod care l'au găsit prin încheierea acestui act, intitulat «act de cesiune», căci este imposibil de crezut că dacă dânsii nu mai voiau să exploateze această moșie și au rămas cu totul străini de noua arendare, făcută în persoana lui Constantin Prilogeanu, să nu fi desființat contractul în timpul modul cum legea le impunea obligațiunea, rămânând ca proprietara să arendeze moșia unei alte persoane;

2. Că Constantin Prilogeanu, nu are vreo avere proprie, cu care să poată exploata ca arendași o moșie ca Trestiana cu Strachova, pentru care să plătească un câștig anual de 90000 lei. Și atât este de adevărat acest lucru, în cât după ce d-nii advocați ai lui Constantin Prilogeanu, în acțiunea civilă pentru anularea contractului, atât la prima instanță, cât și în apel au susținut că Constantin Prilogeanu ar avea averea sa proprie, un numerar de vreo 60000 lei, precum și unelte de agricultură în valoare de 90000 lei, avere ce și-ar fi agonisit-o prin munca depusă pe lângă părintele său încă de la vârsta de 15 ani și Constantin Prilogeanu și acum înaintea tribunalului a susținut că exploatează această moșie cu capitalul său propriu, d-nii advocați ai acestuia însă, acum în instanța corecțională văzând că aceste susțineri nu sunt admisibile, că adică ca un copil între vârsta de 15—21 ani, vârstă ce inculpatul Constantin Prilogeanu avea când a luat moșia Trestiana în arendă, să fi fost remunerat de tatăl său cu câte 25000 lei anual, pentru ca în intervalul de șase ani, să-și fi agonisit capitalul pe care susține că-l avea când a luat această moșie în arendă și când tot în anul 1908, mai luase în arendă și moșia Broscauți, pentru care trebuia să plătească o arendă anuală de

80000 lei în cât se poate vedea de ce capital propriu trebuia să dispună acest băieț ca să se aventureze în așa de întinse exploatări agricole, nu mai susține aceste imposibilități, ci în contra susținerilor lor din instanțele civile și chiar în contra susținerilor de astăzi a lui Const. Prilogeanu, convin că dânsul personal nu are un capital suficient pentru exploatarea acestei moșii, dar că a fost și este ajutat de tatăl său și numai bizuindu-se pe ajutorul financiar al acestuia, a luat în arendă această moșie; Că, ce este mai natural, de cât ca un părinte să ajute pe fiul său și acest simplu fapt nu poate fi considerat de justiție, că Constantin Prilogeanu, nu este realul arendaș al moșiei Trestiana;

Având în vedere că simplul fapt al acestor variațiuni în susțineri și contradicții ne dă convingerea că ele sunt făcute pro cauza și, prin urmare, trebuie în-lăturate;

Considerând apoi că dacă este foarte firesc și logic, ca un părinte să ajute pe un fiu al său și această singură împrejurare nu este de natură a decide chestiunea simulațiunii actului în discuțiune, nu este mai puțin adevărat însă, că nu este admisibil ca Gh. Prilogeanu tatăl, măcar că este avut, care totuși nu s'a încumutat să ia singur în exploatare o moșie ca Trestiana cu Strachova, pentru care trebuia să plătească un câștig anual de 90000 lei, ci și-a luat ca asociat pe Froim Fischer, un capitalist, să fie lipsit de atata prudență încât să puie la dispozițiunea fiului său, fondurile necesare pentru o așa întinsă exploatare agricolă și, prin urmare, să riște a-și compromite o parte însemnată din averea sa de și are și alți copii, pe inexperiența fiului său, atunci când nu a avut curajul să riște acest capital el singur, om matur și cu experiență în ale agriculturii, ci și-a luat ca asociat un capitalist, pentruca ast-fel riscul să fie împărțit;

3. Froim Fischer și Gh. Prilogeanu recunosc chiar prin actul intitulat «act de cesiune», că trec contractul lor de arendă lui Constantin Prilogeanu care este fiul lui Gh. Prilogeanu din cauză că după legea pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii, ei nu mai puteau exploata ca arendași și această moșie;

4. Că, atât Froim Fischer cât și Gheorghe Prilogeanu au luptat cu toată energia alături cu Constantin Prilogeanu, pentru a se respecta contractul făcut în favoarea acestui din urmă Froim Fischer, este foarte adevărat că numai la prima instanță a figurat și nu și la Curte, căci și-a retras apelul, și de aceia Curtea de apel nu a putut să se pronunțe, dacă Constantin Prilogeanu este și interpusul lui Froim Fischer, nu numai al tatălui său Gh. Prilogeanu, dar dacă această retragere a apelului i-a folosit lui Froim Fischer atunci, acum însă, nu-i ușurează întru nimic situațiunea, căci această retragere a apelului său, nu dovedeste decât temeinicia susținerilor noastre că în această materie, odată stabilit pe orice cale, că cineva a fraudat într'un mod oarecare legea pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii, instanța penală este chemată numai de a statua asupra pedepsei ce urmează a se aplica asupra contravenienților, că aceasta a fost și părerea lui Froim Fischer și acelor ce l'au sfătuit să-și retragă apelul, pentru ca în cazul când Curtea ar constata simulațiunea, după cum s'a întâmplat, aceasta să nu-l privească și pe el;

Având în vedere însă că dacă inculpatul Froim Fischer ar fi fost cu totul în afai de ori-ce intere, în noul contract ce se dase lui Constantin Prilogeanu, după cum se susține, ca ce s'a prezentat chiar la prima instanță să i susțină validitatea, când i-ar fi putut fi absolut indiferent dacă justiția îl va anula sau nu, consecințele neputându-l privi decât pe Constantin Prilogeanu;

Având în vedere apoi, că cu nimic nu sa dovedit că asociațiunea intervenită între Froim Fischer și Gh. Prilogeanu pentru arendarea moșiei Trestiana cu Strachova, de oare ce prin primul contract ei luase împreună această moșie, s'ar fi desfăcut și nu este admisibil ca odată contractul trecut pe numele fiului tovarășului său, inculpatul Froim Fischer totuși să fi rămas străin cu totul

de noul contract dat lui Constantin Prilogeanu în ce privește certificatul cu No. 667/9 0, eliberat de Primăria comunei Broscăuți, cu care inculpatul Froim Fischer, tinde să dovedească că nu are nici un amestec în administrarea moșiei Trestiana acest certificat în primul loc, nu poate face nici o dovadă, căci primarul nu are nici o cădere de a face asemenea constatări, așa încât acest certificat ar putea fi luat cel mult ca o simplă afirmațiune și care dacă o luăm de perfect sinceră, ea nu dovedește nimic, căci inculpatul Froim Fischer domiciliază în Iași și când ține în arendă atâtea moșii, după cum rezultă din adresa Grefei Tribunalului Dorohoi cu No. 186/G/908, aflată în dosarul Tribunalului cu No. 1502/908, i-ar fi imposibil ca să se ocupe personal de administrarea tuturor acestor moșii, și apoi când cineva are încredere în o persoană încât să-l interpe în locul său ca arendaș, în contractul de arendare, trebuie să aibă atâtea încredere, încât să nu fie nevoit a-l controla veșnic mai cu seamă când să știe amenințat de o acțiune civilă și penală și când prezența sa sau a servitorilor săi la moșia Trestiana ar fi fost chiar imprudență din parte-i;

Având în vedere că din toate aceste împrejurări de fapt bine dovedite, rezultă suficiente prezumpțiuni, ce fac tribunalului o desăvârșită convingere, că în contractul de arendă constatată prin actul intitulat, «act de ceziune» transcris în registrul tribunalului Dorohoiu la No. 1128/908, Constantin Prilogeanu figurează numai în aparență ca arendaș al moșiei Trestiana cu Strachova, servind de interpus al părintelui său Gheorghe Prilogeanu și a lui Froim Fischer în scop ca prin această interpunere să se poată franda legea pentru mărginirea dreptului de a ține în arendă moșii, lege care împiedică atât pe Froim Fischer cât și pe Gheorghe Prilogeanu de a mai exploata ca arendași, mai multe moșii a căror întindere în total întrece limita permisă de 4000 hect. cultivabile;

Că astfel fiind, urmează a se face contra inculpaților, aplicațiunea art. 9 din legea pentru mărginirea dreptului, de a ține în arendă moșii, text care s'a citit în ședința publică de d-l președinte în următoarea cuprindere:

«Art. 3 cel ce va contraveni, în orice mod, acestei prohibițiuni, precum și cel ce-și va da serviciul său, își va împrumuta numele pentru a se eluda această prohibițiune, se vor pedepsi cu închisoare dela două luni până la un an și cu amendă egală cu a patra parte din arenda anuală prevăzută în actul sau convențiunile anulate, și se vor condamna dacă va fi loc la daune-interese cuvenite proprietarilor de bună credință cu care erau încheiate acele convențiuni»;

Având în vedere că se stabilește, că arenda anuală a moșiei Trestiana cu Strachova este de 90.000 lei anual, în cât a patra parte din această arendă, este de 22500 lei;

Prin aplicațiunea acestui text de lege, în contra inculpaților, credem că facem nu numai operă de justiție, dar și operă socială, pentru că altfel toată strădănița legiuitorului de a remedia o stare de lucruri pe care o găsea dăunătoare societății, această laudabila strădănița și frumoase intențiuni ar rămânea concretizate numai în articolele legii, fără nici un rezultat practic, de oarece, deși stabilit printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, că Constantin Prilogeanu nu este realul arendaș al moșiei Trestiana cu Strachova ci o persoană interpusă, de fapt el continuă și astăzi de a exploata această moșie;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător în ședința l. T. Liciu, condamna, etc.

(ss) l. T. Liciu, D. Tomida.

p. Grefier (s) N. Manteanu

JUDECĂTORIA URBANĂ OCOLUL PITEȘTI

Audiența dela 26 Iunie 1910

— Cartea de judecată civilă No. 796 —

Contestație la executare. — Cerere de investire și de executare semnată de altă mână decât propriu de parte, care știe carte — Dacă sunt valabile — (Art. 316 și 735 din procedura civilă).

Cererea de investire cu formula executorie, precum și cererea de executare a unei cărți de judecată rămasă definitivă, fiind semnată cu numele părții câștigătoare, însă nu propriu, ci de altă mână, sunt valabile atâtea vreme cât nu sunt contestate de însăși partea al cărei nume s'a întrebuițat.

Partea adversă nu poate invoca nulitatea actelor făcute în baza unor astfel de cereri, de vreme ce partea în drept își însușește actele, declarând că semnătura de pe cereri este pusă cu voia și știrea sa și că acele care a semnat cererile avea mandat anume pentru aceasta.

Judecata,

Asupra contestațiunii civile de față

Văzând că se cere de contestator anularea actelor de urmărire și a formulei executorii No. 319/910, precum și a ordinului de executare No. 9972/910 ale acestei judecătorei, pe temei că atât ordinul de executare cât și investirea cu formula executorie s'au dispus de judecătore în baza unor cereri desemnate propriu de către creditorul urmăritor, care știe carte;

Văzând petițiunea de intențare acțiunii respective care este semnată propriu de numitul creditor, din care reese că el știe carte;

Văzând cererea de investire cu formula executorie a cărții de judecată ce se execută, precum și cererea de executare, cari ambele sunt semnate cu numele aceluiaș creditor, însă de altă mână;

Având în vedere că creditorul în instanță declară că el a rugat pe cineva să-i redacteze și să-l semneze în ambele sus zise cereri;

Considerând că astfel fiind, atât cererea de investire cu formula executorie, cât și cererea de executare, au fost semnate de un mandatar al creditorului, cu mandat expres pentru aceasta;

Că chiar de n'ar fi așa, singurul cine s'ar putea plânge în contra faptului că a fost semnat de altă persoană, pe un act, este numai acela al cărui nume s'a întrebuițat, în speță creditorul urmăritor care, dinpotrivă, declară că a fost semnat cu voia și cu știrea lui;

Considerând pe de altă parte, că singurul text de lege, care declară nulă o cerere desemnată propriu, de partea care știe carte, este art. 316 din procedura civilă, care se referă la petițiunea de apel, contra hotărârilor judecătorești;

Că acest text nu e aplicabil în speță, de oarece cuprinde o decădere de drepturi și nu se poate întinde pe cale de interpretare;

Considerând că nulitatea acestor cereri nu se poate întemeia nici pe dispozițiunile art. 735 din procedura civilă, nefiind cuprinsă în nici unul din cazurile prevăzute de acel articol;

Că, prin urmare, contestația este nefondată și nrmează a se respinge ca atare;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

Magistrat stagiar, (s) Ion Eftimopol.

A apărut: Introducere la Studiul Prejudiciilor, de Isidor I. Birnberg. Prețul 2 lei.